

ΑΡΜΑ :

Ο ΠΥΡΗΝ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ - ΚΥΤΤΑΡΟΝ ΕΘΝΟΦΥΛΕΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εν Ολύμπω, Μέγα Ηλιοστάσιον 2003

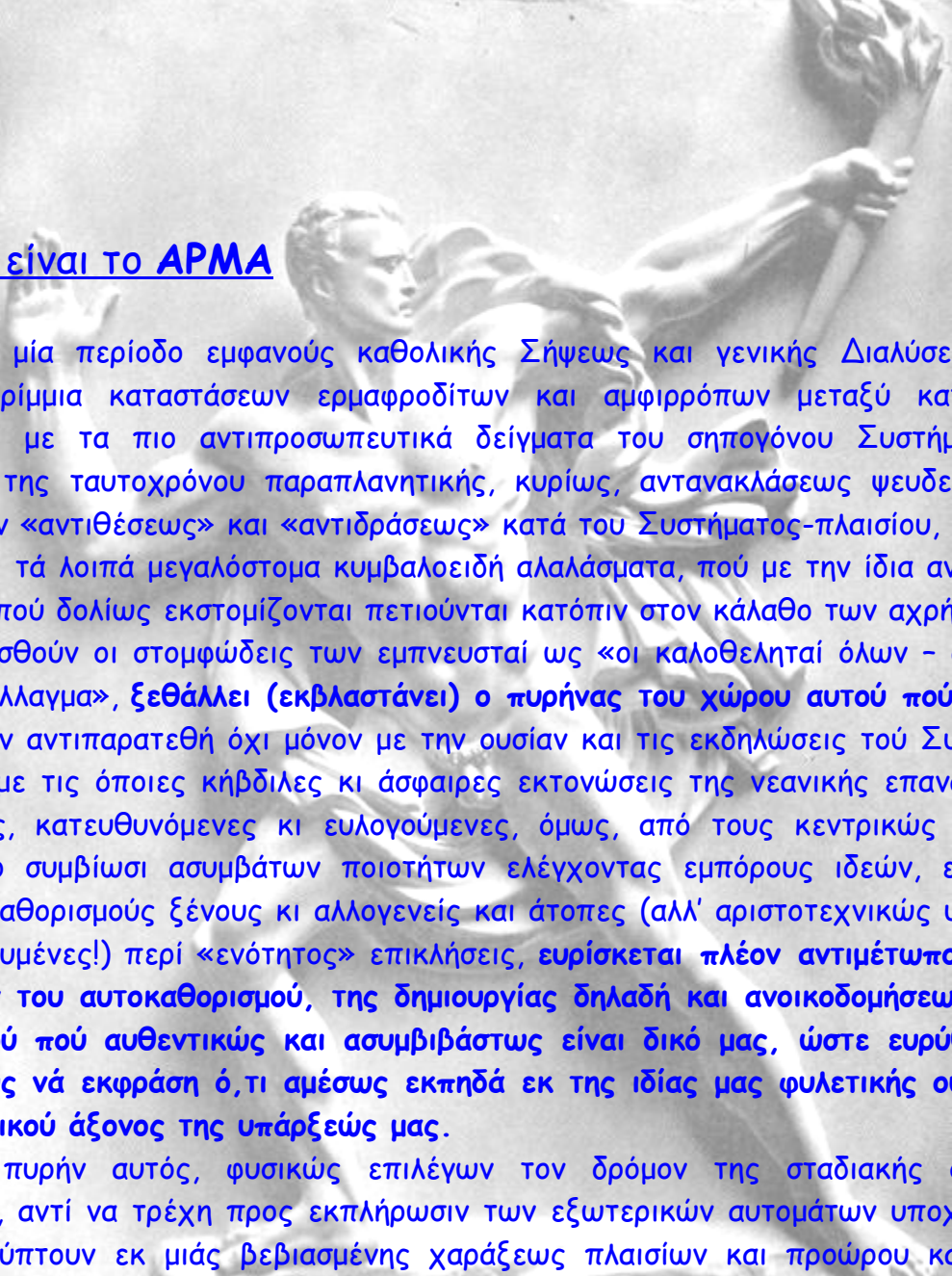
Οὐκ ἀνδρῶν ὄρκοι πίστις, ἀλλ' ὄρκων ἀνὴρ (Αἰσχύλος). (:Δὲν κάνουν οἱ ὄρκοι τοὺς ἄνδρες ἀξιοπίστους – ἀλλ' οἱ ἄνδρες τοὺς ὄρκους!)

... Το κρίμα του αίματος, η άτη της φυλετικής επιμειξίας παράγει ρωγμώδεις χαρακτήρας, αλλοπροσαλλοσύνην της νοήσεως και της δράσεως, ενδόμυχον ανασφάλειαν - αφού πλέον υπολαμβάνεται η όλη ύπαρξις ως "τα οψόνια της αμαρτίας" και όχι ως μία μυχίως επιτακτική αποστολή δυναμικού (μορφοποιού) αυτοπροσδιορισμού.

.....

Τόσον η σωφροσύνη όσον και η βούλησις χαρακτηρίζονται, άν όχι πάντοτε υπό επιγνώσεως στόχου, πάντως υπό μιας ωρισμένης [συγκεκριμένης] ενδογενούς κατευθύνσεως, ήτοι είναι φύσει αυθεντικά στοιχεία, συναφή προς το αίμα, οργανικώς προσδιωρισμένα. Καθ' ό μέτρον αυτή η τον κόσμον θεωμένη σωφροσύνη (Μήτις) δια των παρηλλαγμένων της (ήτοι, φυλετικώς υποβαθμισμένων) φορέων καθίσταται βαθμηδόν αβεβαία, κατά το αυτό μέτρον αποστεούται εις λογικάς κατασκευάς. Εν ταυτώ, δε τό βουλευτικόν μέρος υποβαθμίζεται, αντιστοίχως, εις μαγικοσαγηνευτικάς τάσεις, γεννώντας προλήψεις επί προλήψεων. Συνέπεια της καταστροφής της σύφρονος βουλευφόρου φυλετικής ψυχής είναι, κατόπιν, είτε ένα "κοσμοθεωρητικών" αξιώσεων συμπεφυρμένον ιντελλεκτουαλιστικόν-μαγικοπροληπτικόν θεμελιακόν σύσσωμα - ή, η ρωγμώδης διάστασις εις αν-ούσιον ατομικισμόν αφ' ενός και εις την απρόσωπον ενστικτώδη μονολιθικότητα καί σπασμωδικήν αεικινήσιάν του εξυβριδισμένου (μπαστάρδου) όχλου αφ' ετέρου.

(Α. ROSENBERG, «Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ 20ού ΑΙΩΝΟΣ»)

Τί είναι το ΑΡΜΑ

Σε μία περίοδο εμφανούς καθολικής Σήψεως και γενικής Διαλύσεως, μέσα από συντρίμια καταστάσεων ερμαφροδίτων και αμφιρρόπων μεταξύ κατ' ουσίαν ταυτίσεως με τα πιο αντιπροσωπευτικά δείγματα του σηπογόνου Συστήματος αφ' ενός και της ταυτοχρόνου παραπλανητικής, κυρίως, αντανάκλασεως ψευδεπιγράφων επιφάσεων «αντιθέσεως» και «αντιδράσεως» κατά του Συστήματος-πλαίσιου, «εναντίον όλων» και τὰ λοιπά μεγαλόστομα κυμβαλοειδή αλαλάσματα, πού με την ίδια ανεπίγνωτη ευχέρεια πού δολίως εκστομίζονται πετιούνται κατόπιν στον κάλαθο των αχρήστων, για να εμφανισθούν οι στομφώδεις των εμπνευσταί ως «οι καλοθεληταί όλων - αρκεί ένα καλό αντάλλαγμα», **ξεθάλλει (εκβλαστάνει) ο πυρήνας του χώρου αυτού πού**, έχοντας επί μακρόν αντιπαρετεθή όχι μόνον με την ουσίαν και τις εκδηλώσεις τού Συστήματος αλλά και με τις όποιες κήβδιλες κι άσφαιρες εκτονώσεις της νεανικής επαναστατικής διαθέσεως, κατευθυνόμενες κι ευλογούμενες, όμως, από τους κεντρικώς την όλην αμφίρροπο συμβίωσι ασυμβάτων ποιότητων ελέγχοντας εμπόρους ιδεών, ελεύθερος πια από καθορισμούς ξένους κι αλλογενείς και άτοπες (αλλ' αριστοτεχνικώς υπό τινων εκμεταλλευμένες!) περί «ενότητος» επικλήσεις, **ευρίσκεται πλέον αντιμέτωπος με την πρόκλησιν του αυτοκαθορισμού, της δημιουργίας δηλαδή και ανοικοδομήσεως υπό το φώς αυτού πού αυθεντικώς και ασυμβιβάστως είναι δικό μας, ώστε ευρύθμως και ιεραρχικώς νά εκφράση ό,τι αμέσως εκπηδά εκ της ιδίας μας φυλετικής ουσίας, εκ του κεντρικού άξονος της υπάρξεώς μας.**

Ο πυρήν αυτός, φυσικώς επιλέγων τον δρόμον της σταδιακής οργανικής αυξήσεως, αντί να τρέχη προς εκπλήρωσιν των εξωτερικών αυτομάτων υποχρεώσεων πού προκύπτουν εκ μιάς βεβιασμένης χαράξεως πλαισίων και προώρου καθορισμού ατελώς επηνδρωμένων δομών, δίδει μάλλον προτεραιότητα εις τὰ ζητήματα **αρχής και ουσίας**, προς τήν οποίαν πρέπει η πράξις και τα προς χάριν ταύτης δημιουργούμενα πλαίσια να ευθυγραμμίζονται - τόσον εκ της εκκινήσεως, αποτελούσης «το ήμισυ του παντός», όσον και μετέπειτα, διά συνεχών διορθωτικών κινήσεων προσαρμογής του πραγματικού εις το ιδεατόν. Η ηγετική ομάς και τὰ στελέχη κατ' αυτήν την διαδικασίαν επίσης θ' αναδεικνύωνται φυσικώς και οργανικώς, **κατά την Θεμελιώδη αρχήν τής υπό των αληθώς άρίστων καθοδηγήσεως τής οργανικής Κοινότητος** - οι οποίοι όμως, τανάπαλιν, στενώς παρακολουθούν τον σφυγμόν και την κατάστασιν τόσον της Κοινότητος καθ' εαυτήν, όσον και εν σχέσει προς την περιβάλλουσαν πραγματικότητα - τήν τε τρέχουσαν, αλλ' όχι απλώς: πρωτίστως, εν σχέσει προς την πραγματικότητα όπως αύτη προκύπτει εκ του αιωνίου και μακροσκοπικού βλέμματος της υπερχρονίου μας φυλετικής Ουσίας και της εσώτατα διαισθαντής αφάτου Κοσμοθεωρητικής μας Αληθείας.

Κατά ταύτα, εις ό,τι μέν αφορά αυτόν καθ' εαυτόν τον Πυρήνα αναφοράς μας και τον χαρακτήρα του, ως υποκειμένης οντότητος, πρόκειται περί ζητήματος κατ' αρχήν φυλετικώς καθωρισμένου· εν συνεχεία δε, εναπόκειται εις την εσωτερικήν διαύγειαν, συναίσθησιν Τιμής αλλά και έγκυρον καθοδήγησιν εντός οργανικών κοινοτικών πλαισίων-

συνδέσμων η **πραγμάτωσις** (κατ' Αγχιβασίην, εις Ηρακλείτειον ορολογίαν) αυτής της Οντότητος, αφού την οσμισθούν, την γευθούν. Τούτο είναι, κατ' αρχήν, ζήτημα εξόχως ατομικόν και εξόχως κοινόν («ξυνόν», Ηράκλ.), εν ταυτώ: πράγμα πού δεν προκύπτει ως αντίθεσις αλλ' ως δυναμική ενότης, εφ' όσον ο σύνδεσμος τών δύο είναι μία ουσιώδης εθνοφυλετική Κοινότης, αριστοκρατικώς καθοδηγουμένη συμφώνως προς τας ηρωικάς αρχάς της φωτοτρόπως ανοδικής και φύσει κεντρομόλου Ολυμπιακής Φυλής. Απεναντίας, λοιπόν, η κατά τά ως άνω δρώσα ατομική επίγνωσις συμπληρώνει την πρώτην αφελή κοινοτικήν (φρατριακήν) έκφανσιν της Ουσίας εις μίαν **πλήρη τριάδα Πνεύματος-Κοινότητος-Ατόμου** - **προϋπόθεσιν θεμελιώδη κάθε αληθούς Ιστορικής Μεγαλουργίας**. Τής οποίας οι έκτακτες περιστάσεις, κατά τον ρούν της (γνωστής και αγνώστου - πρωταρχαϊκής) Ιστορίας (και Προϊστορίας), αποτελούν ερείσματα ενεργά, κοσμικά της εσωτέρας μας ατομικής και κοινοτικής υποστάσεως.

Η Ολυμπιακή Φυλή έχει φυσικά (σωματικά), ψυχικά, πνευματικά και ιστορικά, επίσης, γνωρίσματα, τα οποία εις την ιδεώδη (πρωταρχικήν) κατάστασιν εναρμονίζονται προς και αντιστοιχούν εις άλλα. Η αξιολόγησις, όμως, των επί μέρους κατά τα διάφορα επίπεδα εκφάνσεών των γίνεται κατά τρόπον αναλόγως δέοντα και κατά το κυρίως αντιστοιχούν επίπεδον αναφοράς. Ούτω, η έξοχος φερ' ειπείν εκδήλωσις υπό τινος των φυσικών φυλετικών γνωρισμάτων της, χωρίς καθόλου να παραβλέπεται η μεταξύ φυσικής παρουσίας και πνευματικής ουσίας πρωταρχική αντιστοιχία, από μόνη της όμως δεν είναι δυνατόν ν' αξιολογήση κάποιον υπό το πρίσμα στελεχειακής διαβαθμίσεως ή πνευματικώς ταξινομούσης κλιμακώσεως: καθ' όσον, μάλιστα, αύτη παραπέμπει όχι μόνον εις την εσωτέραν σπερματικήν (: δυνάμει) φύσιν τού φορέως των τοιούτων φυσικών γνωρισμάτων, ενδεχομένως όντως εις αυτά αντιστοιχούσαν, αλλά κυρίως εις τον βαθμόν επιγνώσεως· εις αυτό πού οι αρχαίοι Άριοι των Ινδιών απεκάλουν «δευτέραν γέννησιν» του Αρίου, ως συνειδητού τοιούτου. Η δε τοιαύτη συνειδητοποιήσις-αναγέννησις, αποτελούσα και πρώτον ουσιώδη στόχον του «ΑΡΜΑΤΟΣ», προφανέστατα υπαινίσσεται και ενέχει πολύ περισσότερα κάποιας πολιτικής προσχωρήσεως εις ένα απλώς εξωστρεφή αυτοπροσδιορισμόν.

Αντιστοίχως, όμως, θεωρούμε την στρουθοκαμηλίζουσαν παράβλεψιν της πραγματικής φυλετικής και υπαρξιακής, κατά φυσικήν αντιστοιχίαν, στάθμης του στενωτέρου ή ευρυτέρου μας περιβάλλοντος, καθ' όλα τά τρία επίπεδα (:φυσικό, ψυχικό, πνευματικό), υπό μίαν κακώς νοουμένην αντίληψιν δήθεν «εθνικής οπτικής» ή «σκοπιμότητος», απολύτως εξοβελιστέαν - ως διάθεσιν συνεργείας, τουλάχιστον, εις αλλοίωσιν και υποβάθμισιν των τριττών χαρακτήρων της καθορίζουσης μας Ουσίας-Ιδέας. Η ρήσις του εθνικού μας ποιητού ότι το Έθνος πρέπει να θεωρή εθνικόν ό,τι είναι αληθές αποτελεί διά το ΑΡΜΑ θέσφατον!

Η δε καθορίζουσα Ουσία-Ιδέα μας, ως Ολυμπιακή αλλού προσδιοριζομένη, είναι και η αυθεντικώς και κυριώτατα Πρωτοελληνική, ως ιδεώδες και ως εσωτερική πυξίς αναφοράς μέσω της αυθεντικής μας Λαϊκής Παραδόσεως έως λίαν προσφάτως κάπως διατηρημένη: ως ιδεώδης φυσική εικών και έκφρασις, ως «αχός» (ήχος), ως ρυθμός, ως χορός και συντονισμένη κίνησις, ως εναίσθησις υψηλού Μέτρου και

Αισθητικής. Η αστομπουρζουάδικη επιδεικτική ψευδοαισθητική, κυμαινομένη από τὰ γελοία της «παριζιάνικα» φληναφήματα, τα ψευτομάγκικα κούφια χασισοτράγουδα και τὰ ποικίλλα φτηνά, συχνότατα και γυφτίζοντα, ξεδιπλώματα της εκ πλήξεως αλαλαζούσης αυτοβλακείας ως τα νεγρίζοντα «μοντέρνα» της Θλιβερά απόνερα, περιχαρακώνονται φυσικώς περί τον πυρήνα του απολύτου αντίποδός μας, φυλετικώς και πνευματικώς. Η αποκάθαρσις και η μετά βδελυγμίας απόρριψις της παραμικράς νότας και οσμής εκ του κόσμου εκείνων θεωρείται υφ' ημών καθ' όλα και διά ξίφους αυτονόητος. Αποτελεί δε θεμελιωδώς πρωτοελληνικήν και αρίαν παραδοσιακήν επίγνωσιν η αρχή, ότι μία αηδής έκφρασις, μία αταίριαστος χασμωδία ή μία κατ' ουσίαν υβριστική κίνησις δύναται να καταργήση τόμους ολοκλήρους διανοηματικών «θεωριών» και αναλύσεων. Και δεν αναιρείται υπό άλλων θετικών αντιβάρων - παρά μόνον δι' εξαλείψεως της ίδιας εκείνης χασμωδίας και δυσαρμονίας.

Υπό το πρίσμα του ως άνω περιγραμματικού αυτοκαθορισμού, υπερβαίνουμε κάθε τρέχουσαν περί «πολιτικής» αντίληψιν, επαναφέροντες ταύτην εις αυθεντικήν μετά των ζωσών Ιδεών κοινωνίαν, εις τὰ υψηλά νάματα της Πλατωνικής και Πλωτινικής της ευρυτέρας, βαθυτέρας και υψηλοτέρας συλλήψεως και πρακτικής. Ως ιδεολογικός-κοσμοθεωρητικός, λοιπόν, πυρήν και Κοινότης, το ΑΡΜΑ λαμβάνει εγκαρδίως ως θεμελιώδη την ρήσιν του Αδόλφου Χίτλερ: «Όσο πιά βαθιές ρίζες ρίχνει ένα δένδρο, τόσο υψηλότερα φθάνει προς το Φώς»! - και την υπόδειξιν της ομογενούς μας Μαξιμιανής Πόρτα (περισσότερον γνωστής υπό το ψευδώνυμόν της Savitri Devi), καθ' ήν η ρηξικέλευθος αρχή του Εθνοκοσσοσιασμού, όπως εχαράχθη εις την εποχήν μας υπό του Αδόλφου Χίτλερ, έγκειται εις την αναγωγήν τής Πολιτικής Πρακτικής εις το επίπεδον της Θείας Κοσμικής Σοφίας η οποία κυβερνά και διέπει τον Κόσμον. Πράγμα πού συμφυώς παραπέμπει εις τό Πλατωνικόν ιδεώδες των Φιλοσόφων-Βασιλέων· αλλά και εις εκείνο των Φιλοσόφων-Πολεμιστών.

Αυτή είναι η ιδική μας περί Πολιτικής οπτική! Παντελώς ξένη προς πάσαν τρέχουσαν ευτελή περί ταύτης αντίληψιν· όμως και μόνη δυναμένη να μας εξαγάγη κάποτε από το κρατούν Θέατρο Σκιών, εις το οποίον κάθε τρέχουσα πολιτική δραστηριότης εντάσσεται. Μένοντες τελείως έξω τούτου, δημιουργούμε όμως τις προϋποθέσεις επιλογής/διαλογής, αφυπνίσεως και σμιλεύσεως (ήτοι, αληθούς ανδρώσεως) της Κοινότητος εκείνης αρίστων μαχητών, η οποία την υστάτην ώραν θα δυνηθή να παρέμβη ως ο βουλευφόρος νούς και βραχίων της Εθνοφυλετικής μας Ουσίας και της διαχρονικής μας αληθούς ταυτότητος ως Ελλήνων και ως Αρίων, η οποία (ταυτότης) μετά την προΐούσαν ψυχοπνευματικήν της απονέκρωσιν αντιμετωπίζει πλέον ευθέως και το φάσμα της ολοσχερούς βιολογικής της εξαλείψεως.

Η αυθεντική πνευματική αναζήτησις και ο διαχωρισμός ποιοτήτων, ο περί Κέντρου, ουσίας και υπάρξεως Αγών μας, η συλλογική μας και ατομική, εκ παραλλήλου, πολύμορφος ενδυνάμωσις και αναγέννησις και ο, μακράν πάσης εννοίας τρεχούσης μικροπολιτικής, υψηλός Πολιτικός μας Αγών υπό το ακέραιον πρίσμα της Εθνοφυλετικής μας υποστάσεως συγκροτούν ομού όλα μίαν φυσικήν οργανικήν πληρότητα και ενότητα, της οποίας φορέυς και κεντρικός άξων είναι το ΑΡΜΑ.